

Vi deler Enhedslistens syn på strukturen og kritikken af den, og det er desværre ikke blevet så godt, så det kan få os til at sige, at vi vil stemme for loven, men efter den diskussion, der kom i sommer, efter at vi havde haft en kort første behandling af filmloven – hvor det jo bestemt så ud, som om næsten alle partier undtagen SF var indstillet på helt at afskaffe børnecensuren og gå over til vejledning i stedet for – har det været dejligt at se, hvad en debat kan betyde. Det har faktisk været muligt at påvirke holdningerne.

Først sagde Børnerådet fra – og det var der lang tid, hvor det kun var Børnerådet – over for, at man nu pludselig udstrakte sine liberale holdninger til at sige, at vi må give børnene ansvar, og hvad der ellers har været sagt af gedigent vås i den her sag. Men efterhånden har mange af dem, der direkte har ansvaret for filmene – og det vil sige alle undtagen udlejere og biografdirektører – sagt, at vi bør beskytte børnene i den her sammenhæng.

Jeg havde gerne set, at vi havde opretholdt loven stort set, som den var i forvejen, men sådan som det ser ud nu, bliver der et klart forbud for de under 7-årige, så vi ikke risikerer, at forældrene siger: Vi kan ikke skaffe babysitter, så vi tager ungen med, for det har man jo sagt er i orden. Det går altså ikke. Der er et klart stop dér for de under 7-årige og så altså ledsageordning for resten.

Det kan vi godt leve med, og endda leve så godt med, at jeg vil benytte lejligheden her til at takke både kulturministeren og det flertal, som bevirker, at loven ikke er blevet væsentligt forringet på dette punkt. Det er altså med den lidt blandede glæde, at vi undlader at stemme til loven, men da det altså gælder et lovforslag, som vi oprindeligt var meget indstillet på at stemme lodret imod, så er det en ganske stor forbedring, der er sket.

Kim Behnke (FP): Jeg synes man godt kan sige. Der er et gammelt politisk ordsprog, der siger, at man har et standpunkt, til man tager et nyt, og det har der unægtelig været tale om i denne sag. Da vi i sidste folketingssamling fremsatte lovforslag om at nedlægge filmcensuren, markerede et flertal i Folketinget, at man var enig i det, og det resulterede i, at den daværende kulturminister fremsatte lovforslag nr. L 43, som vi nu har til anden behandling.

Under første behandling af lovforslaget var der stadig et flertal i Folketinget, der gik ind for at afskaffe den forældede filmcensur; men så

skete der det, at statsministeren valgte at ommøblere sin regering med det resultat, at vi fik en ny, radikal kulturminister. Det Radikale Venstre var et af de få partier i Folketinget, som sammen med SF var deciderede modstandere af at ophæve filmcensuren, og lige pludselig resulterede en ny minister på posten i, at det, der ellers var flertal for i Folketinget, er der ikke længere flertal for, nemlig at få filmcensuren fuldstændig afskaffet.

Det lovforslag og de ændringsforslag, der ligger foran os nu, lider af den store fejl, at man blot ændrer nogle aldersgrænser og ikke selve det principielle – at en statsinstitution skal kriminalisere, at børn og unge lejer videofilm, låner videofilm eller går i biografen. Det er et forældet synspunkt, og det er noget, der ikke hører hjemme i et demokrati som det danske.

Det må og skal være forældrene, der afgør, hvad deres børn skal se. Den øvelse skal forældrene alligevel igennem, når de skal afgøre, om børnene må se aftenens udgave af TV-Avisen, som jo efterhånden har udviklet sig til at være værre end de værste splatterfilm. Forældrene skal tage stilling til, om børnene skal have mulighed for at nedhente film og filmklip og voldsomme billeder fra den store verden via Internettet, og sidst, men ikke mindst, skal forældrene også tage stilling til, hvorvidt storebror må sidde og se voldsomme film på et tidspunkt, hvor lillebror eller lillesøster stadig er oppe – alt sammen noget, vi betror forældrene at tage stilling til.

Men lige præcis på det tidspunkt, hvor man overskrider dørtærsklen til en biografsal eller går ind på den lokale kiosk, tankstation, supermarked, eller hvor man ellers kan leje og købe videofilm, kommer staten med sin lange arm og siger: Hov, der gælder nogle aldersgrænser her! Og den arme indehaver af biografen kan altså komme ud for, at loven bliver overtrådt, hvis et barn kommer til at gå ind og se en film, som nogle af staten udpegede eksperter har givet det prædikat, at den er uegnet for mindre børn.

Da lovforslaget lå som et samlet hele, bestod det af to dele. Der var dels en del om filmcensuren, og så var der alt det om selve filmproduktionen og filmstøtten. Jeg har kunnet forstå på den debat, der har været, at det hele mere eller mindre har handlet om, at når man nu har fået et filmens hus, skal man også have et eller andet fyldt ind i dette hus. Skatteyderne må glæde sig over, at først ofres der statsmidler på at lave huset, og når man så opdager, at der ikke rigtig